

בש"פ 4261/22 - אופיר ניאמצ'יק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4261/22

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

העורר: אופיר ניאמצ'יק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
מיום 9.6.2022 במ"ת 48950-08-16 שניתן על ידי
כבוד השופט א' הימן

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשפ"ב (7.7.2022)

בשם העורר: עו"ד תמיר סננס

בשם המשיבה: עו"ד מסעד מסעד

החלטה

1. זהו ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) במ"ת 48950-08-16 מימים 01.06.2022 ו-09.06.2022, במסגרתן הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 21.08.2016 הוגש בעניינו של העורר ומספר אנשים נוספים כתב אישום הטומן בחובו עשרה

עמוד 1

אישומים, מתוכם שניים מיוחסים לעורר.

בגדר האישום הראשון, מיוחסות לעורר עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) וסיוע לרצח. על-פי הנתען חלקו של העורר בביצוע מעשה הרצח היה, כאמור, כבר בשלב קשירת הקשר; ובהמשך לכך בעריכת סיור מקדים, ביום 17.12.2011, לעד המדינה א.א (להלן: עד המדינה) אשר יועד לבצע את הרצח, בתחנת דלק בה תוכנן להתבצע הרצח. עוד נטען, כי סיועו כאמור, נבע ממתן הסבר לעד המדינה כיצד לבצע את הרצח. להשלמת התמונה יצוין כי עד המדינה חזר בו מכוונתו לבצע את הרצח. בשלב זה, בוצעו פעולות ההכנה לרצח ללא מעורבותו של העורר.

בגדר האישום השני, מיוחסות לעורר עבירות של קשירת קשר לפשע, נשיאת נשק, חבלה במזיד ברכב, פריצה לרכב וגניבה מרכב. כעולה מכתב האישום, העורר יחד עם שני אחרים, שאחד מהם הוא אחיו, גנבו ביום 05.12.2014 רובה שהוחזק ברכב על ידי קצין צה"ל.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. הואיל ובין הצדדים לא התעוררה מחלוקת אשר לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר, בהחלטה מיום 24.09.2017 הורה בית משפט קמא על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני ואנושי, בכפוף לערבויות שונות.

4. ביום 16.07.2019 הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט קמא מיום 24.09.2017, במסגרתה עתרה לביטול חלונות התאווורות שנקבעו לעורר, וכן לחילוט הכספים שהפקיד במזומן - וזאת נוכח הפרת תנאי מעצרו.

בהחלטתו מיום 24.07.2019, אישר בית המשפט את הסכמת הצדדים בדבר חילוט סכום של 4,000 ש"ח מכספי העורר.

5. בהחלטה מיום 21.10.2020, הורה בית משפט קמא על הסרת הפיקוח האלקטרוני של העורר, ועל מתן רשות יציאה לעבודה, לבדיקות שתן ולשעות התאווורות בפרקי זמן קבועים.

ביום 27.05.2021 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט קמא מיום 15.01.2018, במסגרתה הוארך מעצרו עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני. בהחלטתו מיום 15.06.2021, נעתר בית משפט קמא לבקשת העורר, והורה, בהתבסס על המלצת שירות המבחן, על העברתו לתנאי מעצר בית לילי בפיקוח אנושי, למעט מספר חריגים.

6. ביום 01.07.2021 הגיש העורר ערר על החלטת בית משפט קמא מיום 15.06.2021 (בש"פ 4627/21) - ובהחלטתו מיום 14.07.2021 אישר בית בית משפט זה (השופט ע' ברון) את ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים, לפיהן רוככו המגבלות שנקבעו בעניין העורר.

המשך ההליכים לאחר פתיחת ת"פ 55215-07-21

7. ביני לביני ביצע שורה של עבירות סחיטה ואיומים, כמו גם עבירות של הפרת הוראה חוקית עקב יציאתו מהבית בניגוד לתנאי מעצרו. משכך, ביום 26.07.2021, הוגש בעניינו של העורר כתב אישום ובצדו בקשה להארכת מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 55215-07-21.

נוכח הסכמת העורר בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ביום 08.12.2021 הורה בית משפט השלום על מעצרו עד תום ההליכים.

8. ביום 01.09.2021 הגישה המשיבה בקשה לחילוט ערבויות שהופקדו מטעם העורר בגדרי מ"ת 48950-08-16. בהחלטתו מיום 18.11.2021, אישר בית המשפט את הסכמת הצדדים בדבר חילוט סכום של 20,000 ש"ח.
9. ביום 26.04.2022 הורשע העורר, על יסוד הודאתו, בעבירה של סחיטה באיומים; וביום 24.05.2022, הוגש לבית המשפט הסדר טיעון משלים במסגרתו הודה העורר בכלל עובדות כתב האישום, לרבות ביחס לביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית.
- בו ביום נגזר דינו של העורר, והושת עליו עונש של שניים עשר חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו), בצירוף ענישה נלווית.
10. ואולם, כבר למחרת שוחרר העורר על בסיס "שחרור מנהלי". עם זאת, במקביל לשחרורו הגישה המשיבה, במ"ת 48950-08-16, בקשה לעיון חוזר בהחלטת שחרורו של העורר ממעצר, במסגרתה עתרה כי בית המשפט יורה על מעצר העורר עד תום ההליכים בעניינו, ולמצער באמצעות איזוק אלקטרוני.
11. בהחלטתו מיום 09.06.2022, הורה בית משפט קמא על מעצר העורר באמצעות איזוק אלקטרוני עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. בהחלטה זו, היא מושא הערר שלפניי, נקבע כי מסוכנותו של העורר "עלתה לרף גבוה ביותר" - וזאת בשל העבירה הנוספת שביצע עת היה משוחרר בתנאים מגבילים. מכאן הערר שבכותרת.
12. הדיון בערר התקיים ביום 07.07.2022. במהלכו טען בא-כוח העורר בהרחבה בנוגע לרמת המסוכנות הנשקפת ממרשו. כך נטען, כי העורר ריצה את עונשו במלואו בגין הרשעתו בעבירות סחיטה ואיומים, ומשכך לא ניתן לומר כי הרשעתו בעבירות כאמור הביאה לעלייה ברמת מסוכנותו.
- עוד נטען, כי בין עניינו של העורר ובין עניינו של שלמה גבריאלי (להלן: גבריאלי), הוא משיב 6 במ"ת 48950-08-16, קיימת אפליה פסולה. כך, חרף העובדה שגבריאלי ביצע עבירות דומות לאלו שנעברו על-ידי העורר, עת ששוחרר אף הוא בתנאים מגבילים, לא הוגשה ביחס לשחרורו של גבריאלי בקשה לעיון חוזר מצד המשיבה, וזו אף הסכימה להקלות בעניינו.
- מנגד, טען בא-כוח המדינה כי ההשוואה בין העורר לגבריאלי שגויה. זאת מכיוון שמינוחות לעורר עבירות חמורות יותר, תוך שהחלק שהוא לקח בביצוע העבירות האמורות הוא גדול יותר. זאת ועוד, טען בא-כוח המדינה כי הזמן לא הקהה את מסוכנותו של העורר - ראייה לכך ניתן לראות, לשיטתו, בעובדה שהעורר ביקש הקלות בתנאיו בפני בית המשפט העליון יומיים לאחר שסחט אדם באיומים.
- דיון והכרעה
13. לאחר שקראתי בעיון את טענות בא-כוח העורר המפורטות בהודעת הערר, שמעתי את טענות הצדדים בעל-פה ונתתי דעתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי.
14. כידוע, "ככל שמתארך ההליך, הולך ופוחת משקל אינטרס ההגנה על הציבור מפני מסוכנות הנאשם, ומנגד הולך וגובר משקל זכותו של הנאשם, שעודו נהנה מחזקת החפות, לחירות" (בש"פ 2694/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (14.04.2011)). בנסיבות המקרה דנן, מצאתי כי מתקיימים מספר טעמים המצדיקים את קבלתו החלקית של הערר, ובהם - אורכו החרג של ההליך השיפוטי, שעניינו בעבירות שבוצעו בשנת 2011 ובגין הוגש כתב אישום בשנת 2017; עונש המאסר שהושת על העורר בגין הרשעתו בעבירות סחיטה ואיומים; ותנאי שחרורו של גבריאלי, בשים לב לדמיון הקיים בין מעשיהם של השניים.

15. הואיל ועל העורר הוטל עונש מאסר בפועל (אותו ריצה) בגין עבירות סחיטה ואיומים, סבורני כי יש מקום להקל עמו - בדמות מתן אפשרות יציאה לעבודה, בליווי של מפקח מאושר הלוח ושוב. בכך, יושג לטעמי איזון ראוי בין שיקולי המעצר מחד גיסא, ובין זכויות העורר טרם הרשעתו מאידך גיסא.

בהקשר זה יודגש, כי מעצרו של העורר משתרע על פני פרק זמן בלתי מבוטל, אשר יש בו כדי להטות את הכף לטובתו. עם זאת, לא נעלמה מעיניי קביעתו של השופט א' הימן, בדבר המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן העורר - וזאת עקב העבירה הנוספת שביצע במהלך התקופה בה היה משוחרר בתנאים מגבילים. במעשים אלו טמונה חומרה נוספת, שכן הם בוצעו אך יומיים לפני שהתייצב העורר בבית המשפט, וכאשר הוא נהנה מתנאים מקלים - בחסותו של בית המשפט.

16. אשר לטענת העורר בדבר קיומה של אפליה פסולה נוכח השוני בתנאים שנקבעו בעניינו של גבריאלי, כלל נקוט בפסיקה הוא, כי "במסגרת השיקולים שבוחן בית משפט בבואו להכריע בנוגע למעצרו או שחרור ממעצר של אדם, שומה על בית המשפט לשקול גם את עיקרון השוויון בין נאשמים. עיקרון זה יונק את כוחו מעיקרון השוויון האוסר על אפליה בין שווים, ולפיו בהיעדר טעמים המצדיקים זאת - אין להפלות בין נאשמים לעניין מעצרים" (בש"פ 3543/15 מדינת ישראל נ' חיים כהן, פסקה 14 (08.06.2015)).

בנסיבות העניין מצאתי, כי מעורבותו של העורר הייתה גבוהה יותר מזו של גבריאלי, ואין בחלוף הזמן כדי להקהות את חומרת המעשים המיוחסים לעורר. לפיכך, נחה דעתי כי אין מדובר באפליה פסולה המצדיקה השוואה מלאה בתנאי שחרור בין השניים.

17. על יסוד האמור, ובהינתן הטעמים המפורטים בפסקה 14 לעיל, מצאתי להורות על קבלת הבקשה באופן חלקי, במובן של הקלת בתנאי שחרורו של העורר ברוח החלטתו של השופט צ' קאפח מיום 21.10.2020, בגדרי מ"ת 48950-08-16.

18. אשר על כן, העורר ישהה במעצר בית, במסגרתו תינתן לו האפשרות לצאת לעבודה, שתאושר על-ידי בית משפט קמא בליווי מפקחים אשר יאושרו על ידי בית משפט קמא, בימים א' עד ה', בין השעות 10:00-17:00. כל יתר ההגבלות יותרו על כנן.

ניתנה היום, י"ג בתמוז התשפ"ב (12.7.2022).

ש ו פ ט